

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: V. G.**, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 5. 2011, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 23. 5. 2011, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná rozhodla zamítavě ve věci námitek žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2011, č. „X“, kterým jí s odkazem na ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), byla zamítnuta žádost o invalidní důchod s odůvodněním, že nezískala potřebnou dobu pojištění, když před vznikem invalidity, která jí vznikla dne 22. 12. 2010, v rozhodném období 10 let, tj. od 22. 12. 2000 do 21. 12. 2010, získala pouze 1 rok a 322 dnů pojištění a nikoliv potřebných 5 let doby pojištění a v posledních 20 letech od 22. 12. 1990 do 21. 12. 2010 místo 10 roků jen 5 roků a 335 dnů.

V žalobě uvedla, že s rozhodnutím žalované nesouhlasí, když je jí 53 let, vychovala 7 dětí a od 14 let pracovala v továrně Diana, a to po dobu 17 roků. Žalobkyně nechápe, proč je u žalobkyně zohledněno jen 1 dítě. Dále žalobkyně uvedla, že Okresní správa sociálního zabezpečení Děčín jí přiznala invaliditu prvního stupně, zatímco žalovaná nikoliv, ačkoliv má odpracováno mnoho let a její zdravotní stav je špatný. V této souvislosti žalobkyně zmínila, že je nemocná a k tomu má i zelený zákal očí. Žalovaná jí ani neviděla, a když byla u

posudkové komise, tak jí nevěřili, jak vypadá a co jí je. Závěrem žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že si zaslouží invalidní důchod.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že o žádosti žalobkyně o invalidní důchod bylo vydáno zamítavé rozhodnutí ze dne 6. 4. 2011, neboť žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění. Žalobkyni přitom byla započtena veškerá prokázaná doba pojištění, a to jak zaměstnání, tak i doba péče o děti a doba, kdy byla vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání v zákonem stanoveném rozsahu. Jiná doba pojištění nebyla prokázána. Dále žalovaná zmínila, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 17. 3. 2011 je žalobkyně od 22. 12. 2010 sice invalidní pro invaliditu prvního stupně, ovšem v rozhodném období 10 let před vznikem invalidity získala pouze 1 rok a 322 dnů pojištění a v období 20 let získala jen 5 let a 335 dnů pojištění. Podmínku potřebné doby pojištění stanovenou v ust. § 40 zákona o důchodovém pojištění tak žalobkyně nesplňuje, a proto jí nárok na invalidní důchod nevznikl. Z tohoto důvodu žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby, neboť napadené rozhodnutí je v souladu s platnými právními předpisy.

V následně učiněné replice žalobkyně, která byla učiněna poté, co žalobkyni byl zaslán posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 9. 9. 2011, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, uvedla, že nechápe, jak se jí může tato komise vysmát, že nemá základní školu. Dále v replice zopakovala, že jí je 53 let, řádně vychovala 7 dětí a již nemá takovou sílu jako kdysi, má vyšší tlak a má potíže s otoky nohou. Žádné z jejích dětí nebylo v ústavu, když o ně náležitě pečovala, přičemž 4 děti dávala do školky. V době, kdy 1 rok pracovala na stavbě, tak musela vstávat ve 4 hodiny ráno, neboť musela topit, aby měli teplo.

K nařízenému ústnímu jednání před soudem dne 28. 11. 2011 se žalobkyně bez jakékoliv omluvy nedostavila, ačkoliv k tomuto jednání byla řádně předvolána ve smyslu ust. § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto soud s odkazem na ust. § 49 odst. 3 s. ř. s. věc projednal v nepřítomnosti žalobkyně.

Pověřená pracovnice žalované pak při tomto ústním jednání před soudem setrvala na napadeném rozhodnutí a požadovala zamítnutí žaloby s ohledem na jednoznačné závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 9. 9. 2011, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žalovaná při svém rozhodování o námitkách žalobkyně nepochybila a že žaloba není tudíž důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě posudkové lékařky pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Děčín, která při zjišťovací lékařské prohlídce dne 17. 3. 2011 posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že ta je invalidní, a to od 22. 12. 2010, a jde o invaliditu prvního stupně. Dle závěru dotyčné lékařky pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobkyně odpovídá 35%, a to postižení uvedenému v kapitole V., položce 5, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 citované vyhlášky se nemění. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 6. 4. 2010 výše citované prvoinstanční rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o invalidní důchod s odůvodněním, že nezískala potřebnou dobu pojištění, když před vznikem invalidity, která jí vznikla dne 22. 12. 2010, v rozhodném období 10 let před vznikem invalidity od 22. 12. 2000 do 21. 12. 2010 získala pouze 1 rok a 322 dnů pojištění a v období 20 let získala jen 5 let a 335 dnů pojištění. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky s tím, že jí nebyla započtena veškerá doba pojištění.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná v rámci řízení o námitkách s ohledem na námitky uplatněné žalobkyní nevyhotovovala nový posudek o invaliditě, když vycházela ze skutečnosti, že zdravotní stav žalobkyně odpovídá invaliditě prvního stupně s tím, že invalidita žalobkyni vznikla dne 22. 12. 2010. V rámci námitkového řízení se pak žalovaná podrobně zabývala splněním podmínek pro vznik nároku na invalidní důchod ze strany žalobkyně, přičemž dospěla ke shodnému závěru jako v prvoinstančním rozhodnutí, a tedy že žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění, když před vznikem invalidity, která jí vznikla dne 22. 12. 2010, v rozhodném období 10 let, tj. od 22. 12. 2000 do 21. 12. 2010, získala pouze 1 rok a 322 dnů pojištění a nikoliv potřebných 5 let doby pojištění a v posledních 20 letech od 22. 12. 1990 do 21. 12. 2010 místo 10 roků jen 5 roků a 335 dnů.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy bylo rozhodnuto prvostupňovým rozhodnutím zamítavě o žádosti žalobkyně o přiznání invalidního důchodu s odůvodněním, že sice u ní byla zjištěna invalidita ke dni 22. 12. 2010, a to s mírou poklesu pracovní schopnosti ve výši 35%, ovšem žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění, když před vznikem invalidity, v rozhodném období 10 let, a to od 22. 12. 2000 do 21. 12. 2010, získala pouze 1 rok a 322 dnů pojištění a nikoliv potřebných 5 let doby pojištění a v posledních 20 letech, a to od 22. 12. 1990 do 21. 12. 2010, místo 10 roků jen 5 roků a 335 dnů. V rámci námitkového řízení pak bylo toto rozhodnutí, které vycházelo z posudku posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 17. 3. 2011, bez dalšího zkoumání zdravotního stavu žalobkyně potvrzeno.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Na tomto místě je ovšem nutné zdůraznit, že kromě základního předpokladu pro vznik nároku na invalidní důchod, tedy invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, je nutnou podmínkou pro vznik nároku též splnění potřebné doby pojištění, jak vyplývá z ust. § 40 zákona o důchodovém pojištění.

Podle ust. § 40 zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na plný invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let, což je případ i žalobkyně, 5 roků. Podle ust. § 40 odst. 2 téhož zákona potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se pak zjišťuje z období před vznikem invalidity. Jelikož žalobce je pojištěncem nad 28 let, tak z posledních 10 let před vznikem jeho invalidity. U pojištěnce staršího 38 let, což je případ žalobkyně, se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou také tehdy, pokud byla tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity s tím, že v tomto případě potřebná doba pojištění činí 10 let. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se přitom dle ust. § 40 odst. 2 stejného zákona považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období 10 roků dokončeném po vzniku invalidity.

Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně splňovala ke dni vydání napadeného rozhodnutí ze dne 23. 5. 2011, podmínky invalidity, tj. zda u ní nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35% a zda případně dosáhla i potřebné doby pojištění.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 17. 3. 2011, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně a datu vzniku její invalidity. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, dále také posoudila pokles její pracovní schopnosti a také datum vzniku její případné invalidity.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 9. 9. 2011. Žalobkyně byla jednání komise přítomna a přímo při jednání komise byla vyšetřena odbornou lékařkou z oboru psychiatrie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (oční vyšetření, psychiatrická vyšetření, vyšetření obvodní lékařkou), obvodní zdravotní dokumentace, spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín a konzultace zdravotního stavu žalobkyně dle zdravotní dokumentace s odbornou lékařkou z oboru neurologie pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobkyně nebyla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., když nešlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%.

Komise konstatovala, že u žalobkyně se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byla neurasthenie, neboť nebyly přítomny žádné projevy deprese, nálada byla zcela v normě. Dále komise uvedla, že žalobkyně si sice stěžovala na četné somatické stesky, ovšem dle komise se jedná o subjektivně výrazně prožívané symptomy vyššího věku, hyperpatii. Dle komise je žalobkyně bez bludů, bez halucinací, je nesuicidální, paměť a intelekt má bez hlubšího defektu, její osobnost je integrovaná, přičemž je u ní přítomno nadužívání léku Tramal a vytvořená závislost na něm. Po vysazení antidepresiva Zoloft v kombinaci užívání s Tramalem došlo postupně k odeznění tremoru.

Komise pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobkyně posoudila dle kapitoly V., položky 5 [poruchy neurotické, psychosomatické poruchy], písm. b) [lehké postižení] přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., a to ve výši 15% ze zde uvedeného rozmezí 15 až 20%, s tím že dolní hranici rozmezí komise použila pro lehké funkční postižení a vzhledem k tomu, že žalobkyně netrpěla žádným jiným závažným onemocněním, pouze lehkou léčenou hypertenzí, která neměla podstatný dopad na její pracovní začlenění. Dále komise výslovně uvedla, že se nemohla ztotožnit se závěrem posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, protože z klinického a funkčního hlediska se u žalobkyně zcela jistě o středně těžké funkční postižení nejednalo. Závěrem komise konstatovala, že žalobkyně byla schopná vykonávat nadále lehké až středně těžké pomocné dělnické práce úklidového, pěstebního či počišťovacího charakteru bez určitých režimových opatření.

Po zhodnocení výše predestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem

jednala v řádném složení a že posudek ze dne 9. 9. 2011, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobkyně byla přítomna při jednání komise a byla přešetřena přítomnou odbornou lékařkou z oboru psychiatrie. Vedle toho byl zdravotní stav žalobkyně konzultován ještě s odbornou lékařkou z oboru neurologie.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem přitom oproti posudkové lékařce Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ohledně míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti u žalobkyně dospěli k závěru, že dosahuje toliko 15% namísto 35%, takže z této skutečnosti je patrné, že žalobkyně nesplnila základní podmínku pro vznik nároku na invalidní důchod, která je zakotvena v ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Z tohoto důvodu již ztratilo na významu, aby v předmětném řízení se soud dále zabýval i případným splněním další podmínky pro vznik nároku na invalidní důchod a tedy splnění potřebné doby pojištění, která je zakotvena v ust. § 40 zákona o důchodovém pojištění.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 9. 9. 2011 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznesly ani žalovaná ani samotná žalobkyně, poté co byly seznámeny s tímto posudkem. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem dle názoru soudu náležitě zdůvodnila, proč odlišně vyhodnotila zdravotní stav žalobkyně oproti posudkové lékařce Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, přičemž soud neshledal důvod, proč by neměl z tohoto stanoviska komise v daném řízení vycházet.

Na tomto místě soud poznamenává, že závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když žalovaná svým rozhodnutím správně potvrdila prvoinstanční rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o přiznání invalidního důchodu, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době rozhodování žalované, tj. ke dni 23. 5. 2011. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází

správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně tak má možnost poukazovat na své stále se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 23. 5. 2011 a které by měla mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na invalidní důchod určitého stupně ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. Závěrem soud opětovně zdůrazňuje, že ke vzniku nároku na invalidní důchod nepostačuje pouze zjištění invalidity určitého stupně, nýbrž i dosažení potřebné doby pojištění.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Kasační stížnost se do 31. 12. 2011 podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Po 1. 1. 2012 se kasační stížnost podává přímo u Nejvyššího správního soudu. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. listopadu 2011

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Oulická